

nost in priznanje, katero mu je skazovalo ljudstvo. Ta vzvišeni prizor, ko vsa množica „živio!“ vpije in zamahava s klobuki in robci proti proslavljenecu, predočuje ti slika meni nepozabljiva, ker tik nje sem stal ter — njo za roko držal. Kakor prvokrat, ko sem jo videl, bila je tudi danes v belo obleko opravljena.

V mraku namreč, ko se je jelo ljudstvo zbirati, prišel sem tudi jaz na morsko obalo in ona se je tudi že tam sprehajala s tovarišico. Za godbo in baklaši je šla množica, jaz sem pa ostal pri morji in ona tudi. Zmerom krajši poti sva hodila, da sva se srečavala, toda pristopiti k njej in ogovoriti se je le nisem upal. Tovarišica bojzljiva že, da bi je starši ne zgrešavali, odvedla jo je, a jaz sem šel za njima. In ko je biskup stopil na balkon in se je ljudstvo usulo proti njemu, pristopil sem k njej in našli sta se najini roki. Domov je šla z očetom, upokojenim majorjem. Jaz sem šel za njima in potem, ko so se duri zaprle, prikazala se mi je ona še jedenkrat na oknu. Odšel sem zopet do morja ter dneva počakal pod milim nebom. Kako bi bil mogel spati ta dan, ko sem maturo prebil in ž njo bil skupaj! Nisem bil vesel, in prvokrat sem čutil nekaj pri srci, kar mi je govorilo, da jemljem slovó od mladosti in da sem preživel najlepše trenutke svojega življenja. Drugi večer sva se sešla in solznih očij se poslovila za vselej. V ponedeljek sem se odpeljal na parobrodu. Daleč iz mesta pri morji je stala in z belim robcem zamahovala, jaz pa sem s klobukom odzdravljal in malo da ne v morje skočil ter k njej plaval. Na Reki so me pričakovali poprejšnji sošolci in profesor Markovič, moj dobrotnik. Srčen je bil pozdrav in veselili smo se skupaj, samo jaz sem bil nekoliko otožen.

P e s e n.

Moja dušo mi pojí,
Prsi mi nemir navdaja;
V srci pesen se narája,
Zreti beli dan želi.
V svet bi jo poslal veseli,
Ali trdi so ljudje,
Zloba polni jim srcé;
Slabo pesen bi vzprejeli,
Boli se smijáli moji,
Pesni zabavljáli moji.

Ljubici bi dal jo v dar,
Naznanilo srčne rane;
Ali moj presrčni žar,
Moja toga je ne gáne.
Svet le jezo záte hrani,
Pésen, srcu le si mila,
Saj si v njem se porodila,
V srci torej mi ostani!

J. K.

